

Jenže krk se mu sevřel, jako by mu ho zašrouboval víčkem.

Paní Terezínská dlouho nic neříkala. Kočka seskočila Tomášovi z klína a protáhla si hřbet. Tomáš rychle dopil sklenici. Ví všecko, všecičko. Jenže on má pusku na zámek, nemůže mluvit. „Ježíši, mami,“ pomyslel si, „co si mám počít?“

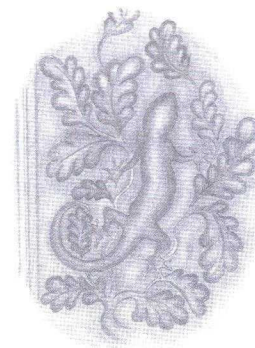
„To jsem ráda,“ uzavřela paní Terezínská. „Pustíme si hudbu?“

Tomáš se podíval na hodiny na krbové římse. „Já už budu muset pomalu jít,“ řekl.

„Tak dobře.“ Paní Terezínská vstala. „Jen co ti vyberu nějakou knížku. Podívej, tuhle, ale tu mi pak musíš vrátit. *Bez domova.*“

Doprovodila ho ke dveřím. „Půjčuju ti tu knihu právě proto, že ty bez domova nejsi,“ řekla.

„Jo tak,“ řekl Tomáš. Nesměle se na ni podíval. „A ta malinovka?“ zašeptal.

5

„Ve jménu našeho Pána Ježíše Krista, amen,“ řekl tatínek. Otevřel oči a popřál: „Dobrou chuť.“

„Dobrou chuť,“ řekla maminka.

„Dobrou chuť,“ přidal se Tomáš.

„No teda, koukněte!“ vykřikla Markéta. „Akvárium je úplně rudý!“

Tatínek se obrátil a podíval se. I maminka se podívala. „U všech všudy,“ vypravil ze sebe Tomáš. „Jak se to mohlo stát?“

Markéta se dala do smíchu. „Už vím!“ říčela. Řehtala se tak strašně, že nemohla mluvit. Vyhrkly jí slzy.

Tatínek vstal a došel k akváriu.

„Už vím!“ hulákala Markéta. „Voda se změnila v krev!“ Tatínek se vrátil a posadil se. V obličeji byl bledý. Dal se do jídla.

„Tu vodu musíš honem vyměnit, Tomáši,“ řekla maminka.

„Ne,“ prohlásil tatínek. „Ta voda tam zůstane.“ Vložil si do úst sousto a do obličeje se mu pozvolna vrátila barva.

„Hihhi,“ hihňala se Markéta, protože byla husa hloupá. „Stal se zázrak!“

„I za časů faraóna,“ řekl tatínek, „byli posměváčci, kteří zbarvili vodu Nilu červeně. Faraónovi kejklíři. Řekli: ‚Podívej, co umí Bůh, umíme i my.‘“

„A jak to provedli?“ zeptala se Markéta.

„To nevím,“ odvětil tatínek. „Ale poslal je ďábel, to je jisté.“

„Třeba je v té vodě nějaká bakterie nebo co,“ prohodila maminka nervózně.

„To si nemyslím,“ řekl tatínek. „Já myslím, že ta bakterie sedí s námi u stolu. Lidská bakterie, které připadá vtipné posmívat se Všemocnému Bohu.“

„Kejklíř!“ vyhrkla Markéta nadšeně.

Tomáš se jí podíval do obličeje a v jejích očích zahlédl něco, čeho si dřív nevšiml. „Ona tatínka provokuje,“ pomyslel si užasle.

„Šejdíř,“ doplnil tatínek, „stejně jako faraónovi kejklíři byli šejdíři. Byli to muži posedlí zlem.“

„Jovka!“ vyjekla Markéta. „To je ale napínavý, tatko.“ Připitoměle se chichotala.

„Já tu vodu v akváriu za chvíli vyměním,“ hlesla maminka.

„Nevyměníš,“ odsekl otec. „*Ryby lekly a začaly páchnout, tak stojí psáno.*“

Maminka už nic neřekla a Markéta začala vykládat o nějaké knížce, co má ve škole jako povinnou četbu. Nikdo ji neposlouchal. Když všichni dojedli, otevřel tatínek Bibli. Řekl: „Zapamatuj si jedno, Markéto. Na světě je jen jedna opravdová kniha a to je Bible. Knihy na seznamu povinné četby napsali hříšní lidé, co se podobají faraónovým kejklířům. Píší knihy, ale ne opravdové.“

„Jo ták,“ protáhla Markéta. Prohlížela si nehty.

„Čti je s rozumem a dbej na to, aby ses srdcem držela Bible,“ řekl tatínek.

„Moje srdce patří Jéňovi,“ řekla tiše Markéta.

„Co říkáš?“

„Nic, tati.“

Tatínek si nasadil brýle a četl: „*Ale totéž učinili egyptští kejklíři svými kejklemi: přeměnili vodu v krev. Proto faraón Mojžíše neposlechl.*“

Potom Hospodin řekl Mojžíšovi: „*Předstup před faraóna a řekni mu, ať propustí můj lid. Bude-li se zdráhat, řekni mu, že napadnu celé jeho území žábami. Nil se bude žábami hemžit, vylezou a vniknou do jeho domu, na jeho lože, všude polezou žáby.*“

A tak se také stalo. Žáby pokryly celou egyptskou zemi. Ale totéž učinili kejklíři svými kejklemi a i oni vyvedli na egyptskou zemi žáby.“

Tatínek zaklapl Bibli a řekl: „Tak to by pro dnešek stačilo.“

„Ty kejklíři ale byli bystrý hlavy, co,“ povzdychla si Markéta.

„Dábel je náramně bystrá hlava,“ řekl tatínek.

Maminka naskládala talíře na sebe a řekla: „Vezmi je, Tome.“

Tomáš od ní vzal talíře a odnesl je do kuchyně. Maminka přišla za ním s hrnci. „Vem kýbl,“ zašeptala.

„Pojď.“

Tomáš šel za maminkou s prázdným kbelíkem v ruce. Prošli předním pokojem do zadního, kde stálo akvárium. Maminka odsunula víko s osvětlením. „Kde máš násosku?“ zeptala se.

Tomáš postavil kbelík na zem. Otevřel skříňku pod akváriem a vytáhl gumovou hadici. Maminka strčila jeden konec hadice do vody a na druhém konci začala odsávat vzduch.

„Co to provádíte?“ zeptal se tatínek.

Neslyšeli ho přicházet. Maminka nemohla odpovědět, protože měla v puse hadici. Tomáš se díval vzhůru na tatínkův obličej. „Pane Ježíši,“ pomyslel si. „Pomoz nám!“

Maminka si vytáhla hadici z pusu a sklopila ji dolů. Do kbelíku zapleskal pramínek červené vody.

„Měníme vodu v akváriu,“ řekla maminka.

Tatínek si strčil ruce do kapes. „A co jsem říkal?“ zeptal se.

„To se musí,“ trvala na svém maminka. „Jinak ty ryby leknou.“

„To je pro našeho zlého kejklíře poučení,“ prohlásil tatínek.

„Já myslím, že není,“ namítla maminka.

„Slyšelas, co říkám, ženo,“ zvýšil hlas otec. „Okamžitě s tím přestaň.“

„Nepřestanu,“ řekla maminka.

„Tatko!“ zavolala Markéta z předního pokoje. „Pomohl bys mi s geometrií?“

„Počítám do tří,“ pohrozil tatínek.

„Tak počítej,“ na to maminka. Červená voda v kbelíku stříkala do výšky.

„Jedna... dvě... tři,“ počítal tatínek.

„Tatko?“ volala Markéta.

Tatínek skočil dopředu, jednou rukou vytáhl hadici z akvária a druhou udeřil maminku do obličeje. Maminka zaječela. A pak se stalo něco neuvěřitelného: začala ho taky bít. Ječela a bušila a bušila a bušila, ale do obličeje ho trefila jen jednou. Ty ostatní rány mu dopadly na paže. Muž ji začal vztekle mlátit pěstí, hla-

va nehlava. Byl mnohem silnější než ona. Schoulila se a s pláčem se zhroutila na zem. V tu chvíli se na celém světě spustil déšť.

„Taťko!“ křičela Markéta. „Bibli napsali lidi. Lidi!“

Vtom někdo zazvonil.

Hodiny sice tikaly, ale ručičkám se vůbec nechtělo dál. Tatínek poslouchal s nachýlenou hlavou ticho. Maminka tiše vzlykala. Markéta stála zpříma jak svíčka u stolu v předním pokoji. Tomáš by nejradši přestal dýchat.

Zvonek se ozval znovu, dlouze a naléhavě.

„Kdo to může být?“ zašeptal tatínek.

„Pán Ježíš,“ pomyslel si Tomáš.

Tatínek si přidřep l k mamince na zem. „Ať už jsi nahore,“ řekl. Zacloumal jí za rameno. Vyškrábala se na nohy. Z nosu jí tekla krev. „Tady máš kapesník,“ řekl tatínek. „Tak hybaj, nahoru.“

Maminka vyklopýtala z pokoje a po schodech nahoru. Tatínek došel ke schodům, které vedly k domovním dveřím, a podíval se dolů.

Zvonek se ozval znovu.

Zatáhl za provaz u zábradlí a domovní dveře se otevřely.

Někdo vešel dovnitř. „Paní Klepáčová?“ zavolal ženský hlas. „Půjčila byste mi koflík cukru?“

Tomáš se vyplížil za otcem na chodbu. Srdce mu divo-

ce tlouklo, protože ten hlas poznal. Nebyl to Pán Ježíš, ale paní Terezínská.

„Beze všeho, paní Terezínská,“ zavolal tatínek. „Hned vám to přinesu.“

„Jo to jste vy,“ řekla paní Terezínská. Pustila se nahoru po schodech.

„Já vám to přinesu, jen zůstaňte dole,“ volal tatínek. Vypadalo to, že mu paní Terezínská nerozuměla, protože nepřestala šlapat nahoru.

Tatínek rychle došel do kuchyně, vzal cukr, ve spěchu nasypal plný koflík a běžel zpátky ke schodům.

Jenže paní Terezínská už byla nahore. Stála na chodbě s prázdným koflíkem v ruce. „To se ale najednou spustil liják, vidíte,“ prohodila.

„Jo tak,“ řekl tatínek. „Vy jste si přinesla svůj koflík.“ Přesypal cukr do jejího koflíku. Ruka se mu třásla.

„Děkuju pěkně. A paní tu nemáte?“ zeptala se paní Terezínská.

„Není jí dobře,“ řekl tatínek.

„Ale, a copak je jí?“ zeptala se paní Terezínská.

„Zlobí ji žaludek,“ řekl tatínek.

Tomášovi se rozšumělo v uších. V hlavě mu zněla hudba, kterou už jednou slyšel, se spoustou houslí. „Tatínek se bojí,“ pomyslel si udiveně.

„Možná bychom si někdy měli promluvit,“ navrhla paní Terezínská.